

İŞÇİ SINIFIMIZIN EN BÜYÜK SORUNU NEDİR?

Aydınlık Dergisi, 14 Ekim 2007

Yıldırım Koç

Günümüzde Türkiye işçi sınıfının en büyük sorunu nedir?

Uluslararası sendikacılık hareketinden bazı kişilerin yazdığı raporlara bakarsanız, yüzde 10 barajı. Geçenlerde Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'ndan biriyle konuşuyorduk. Türkiye'ye bir rapor gönderdiklerini ve Avrupa Sosyal Şartı'nın İkinci Bölümünün 5. ve 6. maddelerine Türkiye'nin çekince koymasını eleştirdiklerini anlattı. Ben de ona, bu sorunun Türkiye işçi sınıfının gündeminde çok aşağılarda yer aldığını anlatmaya çalıştım.

Türkiye işçi sınıfının bugün en büyük sorunu, ırkçılığın ön plana çıkması ve etnik kökenlere göre bölünmektir. Son günlerde bölücü terör örgütünün kanlı eylemleri (büyük olasılıkla ABD'den alınan talimatlar doğrultusunda) yoğunlaştıkça, bu tehdit daha da büyümektedir.

Sırbistan'daki sendikal merkezin adı, Nezaviznost'tur. Bu örgütün Canak isimli bir genel başkanı vardı. Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun 1999 yılında toplanan genel kurulunda bir konuşma yaptı. Özetle şunu söyledi: Yugoslavya varken, bizler işçiydik. Mikromilliyetçilik geliştiğinde bizim işçi kimliğimiz kayboldu, Sırp, Hırvat, Arnavut, Sloven, Boşnak, v.b. olduk.

Türkiye'de bugün işçi sınıfı açısından en büyük tehdit, yine emperyalistlerin çabalarıyla, Türk ulusunun unsurlarına ayrıştırılması, farklı kökenlerden insanların birbirine kırdırılmasıdır. Bunun yolu da, demokrasi ve insan hakları gibi değerler kullanılarak, ırkçılığın teşvik edilmesinden geçmektedir.

Türkiye'de Nihal Atsız'ın Türkçülüğü ayrı, Atatürk'ün çağdaş milliyetçiliği ayrıdır. Bugün artık Nihal Atsız'ın Türkçülüğünü savunan insan fazla yoktur. Ancak benzer bir anlayışı Kürt kökenliler arasında savunan birçok ırkçı vardır ve bu ırkçılığı sanki ilerilikmiş gibi de satmaktadır. Kendisini "Kürt" olarak tanımlayan ve Kürtçülük yapan kişi, ayrı bir ırk olduğunu ileri sürmekte, bu ırkın köklerini binlerce yıl geriye götürmeye çalışmaktadır. Kürtçülük ırkçılıktır. Kürt ırkçılığı başlarsa, Türkçülük de, Çerkezlik de, Lazcılık da canlanır ve insanlar işçi sınıfı kimliğini kenara koyarak, ırklarına veya soylarına dayalı ilişkilere girerler. Buna karşılık, Atatürk'ün tanımıyla hareket ederseniz, "Türkiye Cumhuriyetini kuran Türkiye halkına Türk milleti denir" anlayışını benimserseniz, ırkçılığın her türüne karşı çıkarsanız, halkı da, işçi sınıfını da bütünleştirirsiniz.

Bugün emperyalist güçlerin "demokrasi" ve "insan hakları" değerlerini de sömürerek yaptıkları, ırkçılıktır. Ne yazık ki, emperyalist ülkelerin işçi sınıfı ve sendikacılık hareketleri ve ayrıca bunların yönetimi altında bulunan uluslararası sendikal örgütlerin bazıları da bu anlayışla hareket etmektedir. ABD sendikaları bu konuda 1970'li yıllarda epey çaba göstermişti. 1991 sonrasında ise Avrupa sendikalarının bu alandaki çabaları yoğunlaşmıştır.

Böyle bir gelişme ise işçi sınıfı hareketini paramparça eder; işçi bilincini çok gerilere itip, ırkçılığı öne çıkarır. ırkçılıkla sınıf bilinci bir arada bulunamaz. Ancak, çağdaş ulus bilinciyle sınıf bilinci birlikte varolabilir ve birbirini geliştirebilir. Türkiye'nin ve Türkiye işçi sınıfı ve sendikacılık hareketinin en önemli sorunlarının emperyalizmden kaynaklandığı bir dönemde yaşıyoruz. Bugün işçi sınıfının anti-emperyalist, ulusalcı ve emekten yana bir ittifak içinde yer alması gerekiyor. Emperyalist ülkelerin işçi sınıfı ve sendikacılık hareketlerinin iyice milliyetçileştiği bir dönemde, Türkiye işçi sınıfı ve sendikacılık hareketi açısından da ulusal bilincin ve sınıf bilincinin birlikte bulunması büyük bir zorunluluktur. Bunun en büyük düşmanı ise, ırkçılıktır.

Bugün işçi sınıfımızın en büyük sorunu, genellikle ileri sürüldüğü gibi, çalışma mevzuatındaki anti-demokratik düzenlemeler değil, ırkçılıktır. Sendikalar, ırkçılıkla etkili bir biçimde mücadele etmezlerse, emperyalizmin bu oyununun maliyetinin çok yüksek olduğunu görecektir.